

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Karla Šimky, soudce Václava Štencla a soudkyně Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Městská část Praha 5**, se sídlem náměstí 14. října 1381/4, Praha 5, zastoupená JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Vodičkova 704/36, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) TELLUS spol. s r.o.**, se sídlem Generála Píky 430/26, Praha 6, zastoupená Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, **II) Ing. M. H.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2024, č. j. MHMP 470009/2024, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2026, č. j. 8 A 44/2024-127, o návrhu osoby zúčastněné na řízení I) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**
- II. Soud **u k l á d á** osobě zúčastněné na řízení I) povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který podle položky č. 20 Sazebníku soudních poplatků (příloha zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích) činí 1.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Úřad městské části Praha 5, odbor stavební úřad, změnil rozhodnutím ze dne 24. 11. 2022, č. j. MC05257776/2020, své rozhodnutí o umístění stavby pro stavební záměr AREÁL TELLUS ze dne 7. 10. 2020, č. j. MC05177866/2020. Odvolání podané proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím částečně změnil, ve zbytku odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, které městský soud v záhlaví označeným rozsudkem vyhověl, rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Nejvyšší správní soud obdržel dne 7. 4. 2026 kasační stížnost a dne 6. 5. 2026 její doplnění, se kterým osoba zúčastněná na řízení I) (dále „stěžovatelka“) spojila návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V návrhu uvádí, že všechny podmínky pro

přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou kumulativně naplněny: výkon rozsudku městského soudu pro ni znamená újmu spočívající v nutnosti přerušit stavební řízení a přípravu realizace stavby, včetně navazující výstavby, v uplynutí platnosti vydaných závazných stanovisek dotčených orgánů a vyjádření správců inženýrských sítí a především v růstu úrokových nákladů spojených s financováním záměru. Újma hrozící stěžovatelce je bezprostřední, reálná a nevratná, zatímco dalším osobám včetně žalobkyně žádná újma nemůže reálně vzniknout, protože navazující stavební řízení doposud není skončeno a zcela jistě nebude skončeno dříve, než Nejvyšší správní soud rozhodne o kasační stížnosti. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Naopak je v souladu s veřejným zájmem na urychlení povolovacích procesů, rychlejší bytové výstavbě v Praze a využití brownfieldu.

[3] Žalovaný se k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil. Žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení II) se k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřily tak, že podmínky dle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), dle jejich názoru v projednávané věci nejsou splněny. Proto navrhují, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti nepřiznal odkladný účinek.

[4] Podle § 107 s. ř. s. *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

[5] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s., *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[6] Kasační stížnost v této věci nemá ze zákona odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej může na návrh stěžovatelky přiznat, jsou-li splněny tři materiální předpoklady vyplývající z citovaných ustanovení: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatelku znamenat újmu; 2) újma musí být pro stěžovatelku nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Uvedené předpoklady musí být naplněny kumulativně (usnesení NSS ze dne 18. 9. 2025, 2 As 182/2025-55, bod 5).

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci popsané požadavky nebyly naplněny.

[8] Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že přiznání odkladného účinku má mimořádný charakter; má být vyhrazeno pouze pro ojedinělé případy a nemá být v řízení před správními soudy pravidlem (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88, č. 3948/2019 Sb. NSS, bod 30). Soud jím totiž ještě před meritorním rozhodnutím prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí, jež je potřeba považovat za zákonné a věcně správné, dokud není zákonným postupem zrušeno (usnesení NSS ze dne 22. 12. 2003, č. j. 7 A 115/2002-67, č. 760/2006 Sb. NSS; usnesení NSS ze dne 6. 11. 2025, č. j. 2 As 224/2025-41, bod 12).

pokračování

[9] Skutečnosti nasvědčující vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatelky oproti jiným osobám jsou vždy individuální, tedy závislé pouze na osobě a situaci stěžovatelky. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatelka, která musí konkretizovat, jakou újmu by pro ni znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu (usnesení NSS ze dne 18. 9. 2025, 2 As 182/2025-55, bod 6). Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická. Přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad obecným požadavkem právní jistoty opírající se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci (usnesení NSS č. j. 2 As 224/2025-41, bod 14).

[10] Stěžovatelka ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku rozvedla výši odhadovaných nákladů spojených s přerušением přípravy realizace stavebního záměru napadením změny územního rozhodnutí (odhadem mají přesáhnout částku 150.000 Kč, k tomu úrokové náklady 128.421 Kč za každý měsíc prodlení). Tato tvrzení současně opřela o několik důkazů. Nijak nicméně nespécifikovala své aktuální majetkové poměry. Tvrzená výše nákladů, které stěžovatelce potenciálně v důsledku přerušení realizace stavebního záměru vzniknou, přitom sama o sobě nic nevypovídá o tom, jak závažné dopady by uhrazení těchto částek na její činnost, resp. finanční situaci mohlo mít (k tomu srov. usnesení NSS č. j. 2 As 224/2025-41, bod 15). Stěžovatelka k návrhu nepředložila žádné podklady způsobilé osvědčit její aktuální majetkové poměry, a tedy i závažnost tvrzené hrozící újmy (např. údaje o svém současném majetku, výši aktivních zůstatků na bankovních účtech, případně o veškerých svých pohledávkách, závazcích atp., srov. např. usnesení NSS ze dne 12. 9. 2024, č. j. 2 As 176/2024-25).

[11] Stěžovatelka argumentuje v návrhu judikaturou NSS, která pojímá odkladný účinek kasační stížnosti jako výjimku z pravidla v případech, kdy újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba, resp. kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno (usnesení NSS ze dne 21. 5. 2014, sp. zn. 6 Afs 73/2014, bod 5). Přesto se sama stěžovatelka spokojila pouze s obecným tvrzením, že výkon rozsudku městského soudu jí způsobuje závažnou majetkovou újmu a narušuje její právní jistotu, což zcela znemožňuje rozumné plánování přípravy a realizace stavby, přičemž každý měsíc se tato újma dále navyšuje. Takové konstatování nicméně nemůže odpovídat požadavkům na dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení, jak jej vymezila výše citovaná judikatura: bez informací o majetkových poměrech si soud nemůže vytvořit ucelenou představu o citelnosti případné újmy hrozící stěžovatelce výkonem rozsudku městského soudu.

[12] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelčině tvrzení ohledně naplnění základní podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (hrozba reálné a závažné újmy výkonem rozsudku městského soudu). Z tohoto důvodu se již nezabýval naplněním dalších kritérií (újma stěžovatelky by byla nepoměrně větší, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám, a neexistence rozporu s důležitým veřejným zájmem).

[13] Z výše uvedeného vyplývá, že Nejvyšší správní soud neshledal návrh stěžovatelky důvodným ve smyslu § 73 odst. 2 a § 107 s. ř. s., a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve

výroku tohoto usnesení. Zároveň připomíná, že toto usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nepředjímá rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení NSS ze dne 8. 10. 2015, č. j. 2 As 228/2015-22).

[14] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soudnímu poplatku ve výši 1.000 Kč. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Poplatková povinnost v daném případě vzniká dnem právní moci tohoto usnesení (§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32, resp. usnesení rozšířeného senátu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, bod 24]. Nejvyšší správní soud proto výrokem II. uložil stěžovateli povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku. **Pro úplnost však dodává, že povinnost uložená výrokem II. již byla splněna, neboť stěžovatelka uvedený soudní poplatek uhradila před vydáním tohoto usnesení.** Jelikož nemá stěžovatelka soudní poplatek na základě výroku II. (znovu) platit, nestanovil soud lhůtu ke splnění této povinnosti ani platební místo.

[15] Stěžovatelka v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dále požádala, aby Nejvyšší správní soud v případě, že nevyhoví návrhu, projednal věc přednostně ve smyslu § 56 s. ř. s. Stěžovatelce má hrozit bezprostřední, reálná a nevratná újma, přičemž výkon rozsudku má za následek zásah do práv stěžovatelky nabytých v dobré víře a do její právní jistoty, a to minimálně do doby pravomocného skončení řízení o kasační stížnosti. Přednostní projednání věci je proto v zájmu hospodárnosti řízení i v zájmu ochrany práv stěžovatelky.

[16] Podle § 56 odst. 1 s. ř. s., použitelného přiměřeně dle § 120 s. ř. s., *soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci.*

[17] Nejvyšší správní soud neshledal, že by ve stěžovatelčině věci byly dány závažné důvody pro její přednostní projednání. Důvody vyžadující předřazení mimo pořadí ve smyslu § 56 odst. 1 *in fine* s. ř. s. musejí být relevantní a svědčící naléhavosti přednostního rozhodnutí v konkrétní věci (srov. usnesení NSS ze dne 12. 6. 2024, č. j. Aprn 1/2024-12, bod 14). Nejvyšší správní soud však již při posuzování kritérií přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v této konkrétní věci zjistil, že stěžovatelka neprokázala vznik reálné a nevratné újmy v důsledku výkonu rozsudku městského soudu. Nadto stěžovatelka sama v části návrhu na přiznání odkladného účinku, v níž tvrdí, že jiným osobám nevznikne přiznáním odkladného účinku újma, uvádí, že navazující stavební řízení se nachází teprve v prvním stupni. K jeho pravomocnému skončení má odhadem dojít nejméně za dva roky, tedy pravděpodobně mnohem později, než NSS rozhodne o kasační stížnosti. Stěžovatelka tak neosvědčila okolnosti, které by zakládaly naléhavost přednostního rozhodnutí.

[18] Nejvyšší správní soud proto projedná kasační stížnost stěžovatelky podle pořadí, v jakém k němu došla, v souladu s § 56 odst. 1 části věty před středníkem ve spojení s § 120 s. ř. s.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2026

Karel Šimka
předseda senátu